

RADIVOJ ŠAJTINAC VERSEI

ESŐ UTÁN

Ha kiderül az ég a falu felett,
nagyanyó meséi peregnek elő a szénaboglyából.

Az illatár hullámain láthatatlan tündér
lebben tova.

És bárhogy is fordítod a tükrozt,
mindig tündöklő kéket mutat,
mintha valaki egy darabka eget
hordana a tenyerén.

Most mindenki szép és jó,
akár a világteremtés.

A kettébetört alma
nagyot harsan,
és a magja szemedbe pattan,
tüdődben meg kivirágzik az ág,
és hallod,
jól kivehetően hallod, hogy hangosan lélegzik minden.

Radivoj Šajtinac 1949-ben született, Zrenjaninban él. Itt közölt versei harmadik kötetéből, a *Darovno putovanje* (Ajándék utazás) címűből valók. Halk szavú verseiben a gond és öröm, a hétköznap és az ünnep, a béke és a belső nyugalanság jelei váltják egymást. Szembetűnő szoros kötődése a szülőföldhöz.

(Sz. I.)

KÖTŐDÉS

Számtalan táj létezik,
de csupán egy az igazi,
nem a fényéért s nem is a szabadsággal való azonosságáért,
hanem azért, mert közelében pihekönnyen úbredsz.

Csend van.

Az erdő felett két kismadár
repül,
most jó a hajnal.

Ha másutt lennél, másképp hunyorognál,
és másmilyen volna a lépted is,
csak a nyugtalanság szegődne folyton a sarkadba,
akár a legszelídebb szó, akár a szokásból
odavetett köszönés,
ami elárulja, hová is tartozol.
Míg magamban hordom magamat,
a természet előtt titok maradok.

Az erdő felett újabb két kismadár.

TISZA-PART

Víz
és homok,
halak és Attila kincse közt,
párhuzamosan kivájt partok között
kanyarog a Tisza.
Zölde színű jégtáblákkal,
násznéppel,
híddal és messzeségbe vesző hajókkal fogad.
A víz partján a bőség istennője hajlong,
sötétséget szüretel a kertekből és diót,
aztán meg alámerül a mélybe,
s megfoltozza a kilyukadt felhőket.
Akár látod, akár nem
a Tisza-partot,
az a barázdákban és a kapukban is ott van,

mert az emberekkel akar enni és aludni.
 Ám ez a part néha-néha
 el is tűnik,
 mert a magasból egy-egy zombékot alámos az eső.
 De ha beszakad is a part,
 csak annyi föld zuhan a vízbe,
 hogy az így támadt résen át
 két betonoszlop tűnjön elő,
 s a vízi óriást is
 megpillantsam, amely ott tépi-cibálja a távvezeték húrjait.

NAPSZÁLLTAKOR

Azokon a sáncokon túl út kanyargott,
 s az úton dobrokoltak a katonalovak.
 Fekete sörényükön ott csillogott a holdvilág,
 de nem lelkesedett érte senki,
 mert a lelkesedés nem úgy nő, mint a burjánzó bozót.

A látomást és az emléket felidéző úton
 most magába roskadva hallgat a szikár táj.
 Békétlenít a múlt,
 ahogy a múltat is békétleníti
 ez a csendes séta.
 Ha megállsz, meghallod vagy nem a paták dobbanását,
 ámde tenyeredből akkor is elpereg az idő,
 percenként ugyan, de elpereg.

A KOMP

Fából összetákolt nyugtalan sziget,
 amely csak addig létezik, amíg mozog,
 amíg a súlyos férfikar magához húzza
 az egyik,
 majd a másik folyópartot.
 A zsíros drótkötél felett
 az utasok ereje táncol,
 s bár látszatra minden mozdulatlan,

mégis, mint a folyó, oly széles minden.
Ki-ki a visszatérésre gondol itt,
vagy arra, hogy áll, és utazik,
de egyszer csak parthoz koccan a komp,
és föld omlik a melledre.

CSAK EGY FA

Tágas mezőn messzire tekint,
de karcsú fiatalságára, vajh' ki emlékszik?
Villámok sújtották egykor,
s most, ritkuló ágain, madarak tanyáznak.

Üszök és zörgő levél fölé hajolva
megérhetne még sok szép virágzást,
akár a lány a viharban,
ha rátör a váratlan öröm.

De korhadnak már gyökerei,
sarjújajtások és szederindák fonják körül.
Se levele, se tüskéje,
se forradása.

Csak egy fa — a tágas mezőn.

SZŰCS Imre fordításai